

ע"פ 42369/04/17 - לריסה רייטר, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 42369-04-17 רייטר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:
לפני כבוד השופט ערן קוטון
המערערת:
לריסה רייטר,

נגד
המשיבה:
מדינת ישראל
פסק דין

1. לפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (להלן: "בית משפט קמא") שניתן בגדרי ת"ד 5156-07-15.

2. לפניי בית משפט קמא הונח כתב אישום בו יוחסו למערערת עבירות של סטיה מנתיב נסיעה, נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק והתנהגות שגרמה חבלה של ממש, לפי סעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "פקודת התעבורה"), ותקנות 40(א) ו-21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").

המערערת כפרה במיוחס לה והדין נקבע לשמיעת הוכחות. במועד דיון ההוכחות הודיעו הצדדים לבית משפט קמא שהגיעו להסדר טיעון. בהתאם להסדר הטיעון חזרה המערערת מן הכפירה, כתב האישום תוקן, והמערערת הודתה במיוחס לה בכתב האישום המתוקן.

3. על פי כתב האישום המתוקן בעובדותיו הודתה, בתאריך 8.6.15 סמוך לשעה 00:01 נהגה המערערת ברכב פרטי בכביש 75 מכיוון יגור לכיוון צומת לב-המפרץ, והגיעה בסמוך לקילומטר מס' 45.5. הכביש במקום הוא דו-מסלולי, מופרד על ידי שטח הפרדה בנוי, דו-נתיבי, ובצד ימין מעקה בטיחות. בנתיב הימני נעשו עבודות עם קונוסים ושלטים לאורך הכביש. כן הוצבו תמרורים על ביצוע העבודות בכביש במרחק 800 מטרים ו-1,200 מטרים. הנתיב הימני נסגר לתנועה.

אותה עת נסע בנתיב הימני רכב מסוג "מטאטא כביש" (להלן: "רכב המטאטא"). המערערת נהגה ברכבה בחוסר זהירות, לא שמה לב לדרך, ללא סיבה סבירה לא הבחינה בתמרורים, בקונוסים ובשילוט, ועברה מהנתיב השמאלי לימני. רכבה של המערערת פגע בחלקו האחורי של רכב המטאטא וכתוצאה נחבלו בגופם ונזקקו לטיפול נהג רכב המטאטא והמערערת. המערערת סבלה מחבלה של ממש בגופה בדמות שברים בצלעותיה. בנוסף ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

4. לפיכך הורשעה המערערת בביצוע עבירות סטיה מנתיב נסיעה, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות הגורמת נזק והתנהגות שגרמה חבלה של ממש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, ותקנות 40(א), 21(ב)(2) ו-21(ג) לתקנות.

5. הסדר הטיעון שהציגו הצדדים בבית משפט קמא כלל הסכמה חלקית לעניין העונש, לפיה: "התביעה תטען לעונש פסילה בפועל של 3 חודשים פסילה על תנאי וקנס וב"כ הנאשמת יטען לענישה שלא כוללת פסילה בפועל אלא לקנס ופסילה על תנאי בלבד". בהתאם להסכמה זו חזרה המערערת מן הכפירה, הודתה במיוחס לה בכתב האישום המתוקן, והורשעה על פי הודאתה.

6. בטיעוניה לעונש, הגישה ב"כ המשיבה את גיליון הרשעותיה הקודמות של המערערת בתחום התעבורה וביקשה לכבד את הסדר הטיעון "ברף הגבוה".

ב"כ המערערת ביקש מבית משפט קמא להתחשב במערערת התחשבות יתירה, בהיות המקרה חריג ונוכח נסיבותיה, ולא להטיל על המערערת רכיב פסילה בפועל כלל.

7. בגזר הדין שניתן ביום 19.4.17 הטיל בית משפט קמא על המערערת את העונשים כדלקמן:

פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים בפועל; פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהמערערת לא תעבור עבירה בגינה הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה ובתוספת השניה לפקודת התעבורה; קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.

8. בגזר הדין ציין בית משפט קמא: "הצדדים הגיעו להסדר טיעון כאמור לעיל כאשר טווח הענישה לעניין רכיב הפסילה בפועל נע בין פסילת המינימום הקבועה בחוק לענישה שאינה כוללת בחובה רכיב של פסילה בפועל או פסילה לתקופה פחותה מפסילת החובה הקבועה בחוק. יש לציין כי אלמלא ההסדר אשר הוצג לבית המשפט מתחם העונש הראוי היה כולל, בנוסף לרכיב הפסילה המותנית והקנס, עליהם הסכימו הצדדים, גם רכיב פסילה בפועל אשר הרף הנמוך שלו עומד על שלושה חודשים. על מנת שבית המשפט יסטה מפסילת החובה לקולא, נקבע בפסיקה כי לא די בטעמים "רגילים" המתייחסים בין היתר לעבר תעבורתי קל, לשיקולי פרנסה או נידודות ולשאר שיקולים שאינם בבחינת טעמים מיוחדים או חריגים.

[...] מצאתי לאמץ את הסדר הטיעון. יחד עם זאת מצאתי לאמצו ברף העליון שלו שכן כאמור, על מנת לסטות מפסילת המינימום אין די כאמור בשיקולים הרגילים ולא מצאתי כי התקיימו הטעמים המיוחדים האמורים בחוק לסטיה מפסילת החובה".

נוכח האמור הטיל בית משפט קמא את רכיבי הענישה המפורטים מעלה.

9. המערערת ממאנת להשלים עם חומרת העונש שנגזר עליה.

בהודעת ערעור מפורטת ומנומקת טענה המערערת כי הצדדים בחרו להחריג את הענישה במקרה דנן מפסילת החובה וקבעו במסגרת הסדר הטיעון מתחם עונש הולם קונקרטי וייחודי לנסיבות האירוע. לפיכך ראוי היה לסטות לקולא מפסילת החובה הקבועה בדין ולקבוע עונש מתאים בתוך מתחם העונש ההולם המיוחד, בשים לב לנסיבות שפורטו לקולא מפי ב"כ המערערת. המערערת הדגישה כי קיימים נימוקים טובים וראויים המצדיקים הקלה בתקופת הפסילה בפועל שנגזרה וכן ראוי לצמצם ולסווג את תחולת הפסילה המותנית לעבירות מסוימות וחמורות.

10. בדיון חזר ב"כ המערערת על טיעוניו והדגיש את חיוניות רישיון הנהיגה למערערת, כמו גם את נסיבותיה האישיות המצדיקות התחשבות יתירה, לרבות העובדה שנחבלה קשות באירוע וכבר קיבלה עונשה "מידי שמיים".

מנגד, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור שכן לא נמצאו נימוקים המצדיקים סטיה לקולא מפסילת החובה הקבועה בדין. אף הסדר הטיעון, לגישת המשיבה, לא טמן בחובו הסכמה לתקופת פסילה החורגת מפסילת החובה העומדת על שלושה חודשים עליה הורה בית משפט קמא. המשיבה לא התנגדה לצמצום תחולת הפסילה המותנית ולקיצורה ביחס לחלק מן העבירות.

11. בחנתי את הנתונים שלפני ושקלתי עניינה של המערערת.

12. כפי שפורט לעיל לפני בית משפט קמא הוצג הסדר טיעון אשר רף הענישה העליון שבו עומד על שלושה חודשי פסילה בפועל, הגם שזו פסילת החובה עליה הורה המחוקק כתקופת פסילה מזערית, מינימאלית.

מכאן יש להבין כי הוצגו לפני המשיבה נסיבות ונתונים שהצדיקו לדידה חריגה לקולא מפסילת החובה. לפיכך, במהלך הצגת הסדר הטיעון, הבהירה המשיבה לבית משפט קמא כי תקופת פסילת החובה מהווה במקרה דנן תקופת פסילה מקסימאלית. יתירה מכך, המשיבה אף הסכימה לכך שהמערערת תוכל לנסות לשכנע את בית משפט קמא שלא לפסול בפועל את רישיון הנהיגה שלה כלל. מטבע הדברים היה על המשיבה לפרט ולנמק את הטעמים שהובילו אותה להסדר הטיעון, אך דומני כי הסדר הטיעון שהוצג מהווה כשלעצמו טעם מיוחד לחריגה מפסילת החובה הקבועה בדין, או לקביעה שחלקה יהיה על תנאי (ראו והשוו: רע"פ 2350/05 שיינפלד נ' מדינת ישראל (14.5.06)).

13. משאלו פני הדברים, וכיוון שמצא לכבד את הסדר הטיעון, נראה כי במקרה חריג וייחודי זה בית משפט קמא לא היה כבול לפסילת החובה הקבועה בדין. זאת שכן, כטענת המערערת, הצדדים מטעמיהם הביאו לפני בית משפט קמא הסדר טיעון החורג במסגרתו ממדיניות הענישה הנהוגה.

14. על יסוד האמור עד כה, סבורני כי הוצגו לפני בית משפט קמא ואף לפני בית משפט זה, נתונים ונסיבות

אשר יש בהם כדי להקל קמעא עם המערערת. אלה פורטו והובהרו במהלך הדיון בערעור ובראשם האמור בהסדר הטיעון והעובדה כי המערערת היא היחידה שנפגעה באופן ממשי ומשמעותי באירוע מושא האישום.

15. לגישתי ניתן אפוא להקל בעונשה של המערערת, כך שעונש הפסילה בפועל שהוטל עליה יעמוד על שני חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, חלף שלושת חודשי הפסילה שהוטלו על המערערת בגזר דינו של בית משפט קמא. לרכיב הפסילה בפועל מצטרף רכיב הפסילה המותנית.

אעיר כי לאחר הדיון צורף אישור על הפקדת רישיון הנהיגה ביום 25.6.17.

לא מצאתי לנכון להתערב ביתר רכיבי הענישה אשר הוטלו על המערערת בגזר דינו של בית משפט קמא.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין יינתן בהיעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, ג' תמוז תשע"ז, 27 יוני 2017, בהעדר הצדדים.